

I Anledning af Frøken Helene Bergs Artikel om Hebronsagen.

Naar Frøken Helene Berg beklager, at der er »gaaet Politik« i Hebronsagen, saa er jeg fuldkommen enig med hende paa det Punkt; men dermed hører nok ogsaa Enigheden op.

Jeg har længe følt mig oprørt over den Maade, hvorpaa Fru Bransholm fra forskellige Sider bedømmes, og naar nu ogsaa Frøken Berg synes til Dels at ville godkende Folketingsmand Sabroes Skildring af Fru Bransholm og af Forholdene paa Hebron, saa maa jeg udtale som min Mening, at hans Skildring ikke stemmer med Virkeligheden. Ganske vist synes ogsaa jeg, at f. Eks. Pigerne Værelser kunde være noget mindre tarvelige, end Tilfældet var. Men Fru Bransholm kan have haft sine gode Grunde til ikke at indrette dem anderledes, og i hvert Fald har hun sikkert her som ellers gjort det, der efter hendes Skøn var det rette. — Hvad nu Pigerne selv angaar, saa er det ganske misvisende kun at tale om dem som »hjemløse og forsømte« Børn; thi forsømte Børn kan jo være akkurat lige saa gode og medgørlige som andre Børn. Ogsaa mellem Pigerne paa Hebron har der sikkert været rare og flinke Piger; men det har været Undtagelser, for Sandheden er den, at til Hebron er i en Aarrække sendt saadanne Piger, som andre Anstalter eller Foreninger ikke turde tage eller havde maattet opgive. Det vil i al Almindelighed sige: halvvoxne Pigebørn, som enten er løsagtige og bundløgnagtige, tyvagtige eller abnormt svinske — og ofte ondsksfulde, raa og frække, eller dog trodsige. Fru Bransholm kunde have gjort det, som vel nok nu vil ske: hun kunde have nægtet at modtage saadanne Piger, fordi det er saa svært at have med dem at gøre. Ja, det kunde hun. Men, saa vidste hun — som vi andre ved det af sørgelig Erfaring — at de »vanskelige« Piger, som man maa slippe, de vil som oftest snart blive anholdte og straffede, eller gaa til Grunde i Usædelighed og Drukkenskab. Og det er min Overbevisning, at Fru Bransholm har langt mere virkelig Følelse for disse ulykkelige Pigebørn, end Hr. Sabroe har. — Jeg ynder ingenlunde Pryglestraffen; men ingen har hidtil oplyst os om, hvor-

ledes man uden Strængthed skal holde Orden mellem c. 40 Pigebørn, hvoraf de fleste er »vanskelige«. Desuden er det sikkert ganske urigtigt at tro, at Prygl har hørt til Dagens Orden paa Hebron. Naturligvis tør jeg ikke paastaa, at Fru Bransholm i ethvert enkelt Tilfælde er optraadt paa rette Maade, men, da »de kyndigste, de i alle Maader bedst udrustede Mænd og Kvinder«, saa vidt vides, endnu ikke staar til Raadighed, saa betragter jeg det nærmest som en Ulykke, at Fru Bransholm er bleven fortrængt fra sin Plads ved Hr. Sabroes Forfølgelse, som dog hovedsagelig har været grundet paa Sladder. Og at Frøken Berg kan tænke sig at rette en Tak til den Mand, som har fremført saa skammelige og saa helt grundløse Beskyldninger imod Fru Bransholm som Kvinde, det vil sikkert flere Kvinder end jeg finde ufatteligt.

Agnete Lind,

Forstanderinde for »Foreningen til forvildede unge Pigers Frelse«.

I Anledning af Redaktørens Artikel »Nogle Bemærkninger om Hebron-Sagen«, udbeder jeg mig Plads for nedenstaaende i Deres ærede Blad.

Efter at have gennemgaaet Forhørene i ovennævnte Sag og derved bleven bekendt med en Mængde Detailler, hvis indre Sammenhæng en Udenforstaaende i mange Tilfælde kun kan gætte sig til, ender man med at have en uhyggelig Forestilling om Strenghed og Haardhed, Fattigdom og usle Levevilkaar, — alt dog set paa den mørke Baggrund, et Hjem for straffede, forbryderiske Børn i sig selv maa frembyde.

Men ikke mindst har man efter Læsningen af Forhørsakterne en levende Følelse af, at der paa væsentlige Punkter er gjort Fru Bransholm som Menneske og Kvinde en saa stor Uret, at det aldrig kan gøres godt igen.

De fattige, værgeløse Børn og de fattige, store Menneskebørn, dem alle kan vi ønske Sol og Lykke, og alle kan vi være med til at arbejde for, at Humanitetens Ide kommer til at gennemsyre Samfundet,